

PLAATJES SPAREN

De column 'Hersenspinzel' wordt geschreven door Augustinus voor KBO-PCOB-Goes en verschijnt digitaal 2 x per maand

Ik denk dat u het nog wel weet. Weet u het nog? Dat we in onze pubertijd plaatjes spaarden van voetballers/ wielrenners (jongens) en filmsterren (meisjes en jongens) en die dan in een schrift plakten. En dat er een levendige ruilhandel bestond tussen de diverse spaarders om allerlei nog ontbrekende plaatjes en foto's te pakken te krijgen. En dat er in het kielzog van die plaatjes door veel jongens ook nog sigarenbandjes gespaard werden.

En dat daarvoor allerlei eerbiedwaardige heren met een sigaar in hun mond op straat werden aangehouden met de vraag "meneer, mag ik dat sigarenbandje van u?" Maar er werden niet alleen sigarenbandjes, sport- en filmsterrenplaatjes gespaard. Er was ook vraag naar lucifermerken, suikerzakjes, sleutelhangers en allerlei andere reclameuitingen, die gespaard werden. En we mogen natuurlijk ook de plaatjes van allerlei diersoorten niet vergeten.

We hebben wat af gespaard in onze jeugd jaren. En wat we overdag binnenhaalden, werd in de avonduren weer onder de loep genomen, gesorteerd en in allerlei soorten schriften en albums ingeplakt. Dood gelukkig waren we. De ouders waarschijnlijk wel minder, want daarvan werd verwacht dat zij van wege de plaatjes bepaalde producten zouden kopen, die normaal niet in huis gehaald werden. Zoals bijvoorbeeld toiletzeep van 1,2,3 in plaats die van Luxe. Of de mayonaise

van Remia die in de plaats van hetzelfde Calvé product op tafel kwam.

Ik herinner me nog dat mijn moeder bijna iedere zaterdag in de winkel van haar schoonzus 1-2-3-toiletzeep kocht om aan mijn spaarbehoefte te voldoen. En dat deed ze niet voor niets, want ik slaagde erin om alle plaatsje van 1-2-3-zeep te pakken te krijgen en die in een mooi voetbalboek te plakken. Dat boek heb ik jaren gekoesterd tot ik niet meer wist aan wie ik het een keer uitgeleend had.

Postzegels sparen was een hobby voor jong, middelbaar en oud en zeer oud. Dat werd vooral gedaan door personages van het mannelijk geslacht. Als beginnening startte je meestal met het sparen van postzegels uit alle landen van de toen kleinere wereld.

Omdat dit een tijdrovende bezigheid was, werd er dan vaak overgeschakeld naar het sparen van postzegels uit alleen maar bepaalde landen of met frankeerzegels met afbeeldingen van bepaalde onderwerpen, zoals bloemen, kerken, insecten of vogels. Of van honden of torens, treinen of wat voor onderwerp dan ook. Je kon het je zo gek niet indenken. Pech was wel dat niet iedere oudere medeburger met postzegels uit vreemde landen op zak liep. Die moest je toch vooral te pakken zien te krijgen via kennissen en familie die op een kantoor of bedrijf werkten waar veel post uit het buitenland afkomstig was.

Om veel vreemde postzegels te verzamelen kon je ook de weg kiezen om ze in boek-/postzegelhandels te kopen. Dat kon in losse postzegels, waarvoor je dan vaak toch een voor jou behoorlijk bedrag moest neertellen.

Wilde je binnen korte tijd een flinke verzameling opbouwen dan kocht je postzegels in missiepakketten. Dat waren pakketten met 50 of 100 of 200 vreemde postzegels met afbeeldingen van allerlei verschillende onderwerpen. Deze

pakketten waren meestal afkomstig uit katholieke kloosters, die de postzegels verkregen uit spaaracties op katholieke lagere scholen of de lagere klassen van katholieke scholen in het voortgezet onderwijs. De prijzen van deze pakketten waren voor jou vaak nog redelijk betaalbaar. En omdat je naar bepaalde postzegels zocht, hield je er een heleboel over om ze te ruilen met andere jeugdige of oudere postzegelverzamelaars. Maar postzegels plakte je niet zo gauw in een schrift met plaksel. Als het er financieel van af kon een speciaal postzegelalbum te kopen, dan deed je dat. Daar werden de postzegels dan aan de hand van een postzegelcatalogus per land in ingeplakt. In die postzegelcatalogus werd vaak ook nog aangegeven hoeveel een bepaalde postzegel 'waard' was als je hem wilde kopen of verkopen. Dat eerste deed je dan vaak om een serie van dezelfde soortige postzegels compleet te krijgen. Dan zouden ze 'meer waard' worden. Maar als je je postzegels al eens wilde verkopen, dan viel de prijs die je ervoor kreeg vies tegen.

In de loop van de voorbije jaren nam het plaatjes sparen gestaag af. Je werd niet meer gelokt met allerlei voordeelacties om toch vooral maar die toiletzeep te kopen of dat nagelschaartje of doosje penselen te kopen. Nee, met het sparen was het gedaan. Tot 's land grootste kruidenier en zijn Jumbo-college op het idee kwamen om plaatjes-spaaracties te beginnen. Zeker de laatste had succes met albums en plaatsjes van bepaalde plaatsen. Binnen de kortste keren stonden de zoekrubrieken in de streekkranten vol met vragen wie plaatje 200234 van het album uit Goes wilde ruilen tegen plaatje 5100999 van het album uit Middelburg.

En zo ben ik ook weer aan het verzamelen geslagen. Ik knip iedere dag de strip van "De Rechter" in de PZC uit en plak die in een groot schrift dat ik nog had liggen. Voordeel daarvan is dat je geen dubbele hoeft te ruilen, want je bent in principe vrij om te sparen en uit te knippen wat je zelf leuk vindt. En zo is mijn "collectie" Rechters al flink opgeschooten.

Misschien heb ik u op een idee gebracht uw tijd nuttig en aangenaam te besteden. Dan wens ik u daar veel plezier en ontspanning mee.

Augustinus